

Док се на хрватској страни већ две деценије води отворена јавна кампања против Срба као општем колективном повесном злу за хрватски национ (сплитски градоначелник је само једна кап у Јадранском мору) и тиме свесно и плански оправдава геноцидно етничко чишћење Липе Њине од Срба у 20-ом столећу (Хрватска је, иначе, поред Албаније данас етнички најхомогенија европска држава), дотле се на српској страни, а у духу одлука Другог засиједања АВНОЈ-а, прећуткује права страна хрватско-српских односа у новијој јужнословенској повесници. Зашто се Србија, иначе једина међународно призната држава српског народа, још увек није ослободила авнојевског духа „братства и јединства“? Управо стога што њом и даље владају авнојевски депутати из Бихаћа и Јајца, заједно са својим бенефицираним потомцима.

У намери да се конструктивно допринесе пребијању хрватско-српских повесних рачуна доносимо један документ који може да помогне у склапању слагалице хрватско-српских повесних односа. Ради се о италијанском документу, тј. писму италијанског генерала Александра Лузана дучеу Италије – Бениту Мусолинију као очевица а које је штампано у преводу на српски језик у књизи: Милослав Самарцић, *Сарадња партизана са Немцима, усташама и Албанцима*, Погледи, Крагујевац, 2006, странице 140-141:

„Дуче! Моја безгранична оданост према Вама ми, надам се, даје за право да, у нечему, одступим од строгог војничког протокола. Зато и журим да Вам опишем један догађај којему сам, уназад три седмице, лично присуствовао.

Обилазећи среска места Столац, Чапљину и Љубиње (између 60 и 130 km северно од Дубровника) – сазнам од наших обавештајних официра да су Павелићеве усташе, претходног дана, починиле неки злочин у једном селу (Пребиловци), и да ће, кад се то прочује, околни Срби поново да се узнемире.

Недостају ми речи да опишем оно што сам тамо затекао. У великој школској учионици, затекао сам заклану учитељицу и 120 њених ученика! Ниједно дете није било старије од 12 година! Злочин је неумесна и невина реч – то је превазилазило свако лудило! Многима су одсекли главе и поређали их по ћачким клупама. Из распорених утроба усташе су извукле црева и, као новогодишње врпце, растегли их испод плафона и ексерима укуцали у зидове! Рој мува и несношљив смрад нису дозвољавали да се ту дуже

Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 05 децембар 2009 15:41

задржимо. Приметио сам начети цак соли у ћошку и згрануто установио да су их клали полако, солећи им вратове! И, таман кад смо одлазили, у задњој клупи се зачуло дечје кркљање. Пошаљем двојицу војника да виде шта је. Изнели су једног ћака, још је био у животу, дисао је са напола пресеченим гркљаном! Својим колима одвезем то јадно дете у нашу војну болницу, повратимо га свести и од њега сазнамо пуну истину о трагедији.

Злочинци су најпре, на смену, силовали учитељицу Српкињу (име јој је Стана Арнаутовић) и онда је, пред децом, убили. Силовали су и девојчице од осам година. За све то време, певао је силом доведени оркестар Цигана и ударао у тамбуре!

На вечну срамоту наше, римске цркве – и један божји човек, један жупник, у свему томе је учествовао! Дечак кога смо спасили, брзо се опоравио. И чим је рана зарасла, нашом непажњом побегао је из болнице и отишао у своје село, да тражи родбину. Послали смо патролу за њим, али узалуд: нашли су га на прагу куће закланог! Од хиљаду и нешто душа, у селу више нема никога! Истога дана (то смо открили касније) кад је извршен злочин у школи, усташе су похватале још 700 становника села Пребиловци и све их бацили у јаму или на животињски начин на путу до јаме побили. Спасило се само око 300 мушкараца: једино је њима успело да пробију усташки обруч око села и да побегну у планину! Тих 300 преживелих јаче је од најелитније Павелићеве дивизије. Све што су имали да изгубе, они су изгубили! Децу, жене, мајке, сестре, куће, имовину. Чак су и страха од смрти ослобођени. Смисао њиховог живота је једино у освети, у страшној освети њих је, у неку руку, и стид што су преживели! А таквих села, као што су Пребиловци, пуна је Херцеговина, Босна, Лика, Далмација.

Покољи Срба су достигли такве размере да су, у тим крајевима, загађени и многи водени извори. Из једног врела у Поповом Пољу, недалеко од јаме у коју је бачено 4.000 Срба, избијала је црвенкаста вода, лично сам се у то уверио! На савест Италије и наше културе пашће неизбрисива мрља, ако се, док је време, не дистанцирамо од усташа и не спречимо да се нама припише да подржавамо безумље!"

Етнички чисто српско село Пребиловци, са популацијом од 1000 житеља по последњем попису становника Краљевине Југославије пред Други светски рат, иначе се налази у близини Чапљине у Херцеговини а горе споменути масакр догодио се у ноћи 4. августа 1941. г. Према неким изворима, масакр је преживело не 300 већ само 174 мештана из самог села Пребиловаца. О масакру, поред наведеног писма италијанског генерала, сведоче и 44 преживела Пребиловчана, који су након рушења Голубинске јаме у коју су живи бачени успели да из ње изађу.

Сматрамо да је дошло крајње време да држава Србија званично покрене и судски спор пред неким међународним судом правде против државе Хрватске (као јединог легитимног представника хрватског нација) за злочине етноцидног карактера почињене над српским становништвом у НДХ од стране Хрвата и њиховог „цвијећа“. Без савјивања повесних рачуна немогућ је и искрени суживот у оквирима нове Југославије – Европске уније, а како званична Хрватска тако и званична Србија желе њено чланство (о расписивању општенационалног референдума за чланарину у ЕУ пре подношења званичне кандидатуре неком другом приликом), неопходно је да се пре учлањивања у тзв. Еуро-клуб подвуче црта на хрватско-српске повесне односе – да се случајно и Европска унија не би распала по узору на Титову Југославију.

(Краћа верзија овог текста објављена је на сајту Novinar.de)